

Arrest

nr. 336 731 van 27 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Veerledorp 23
2431 VEERLE (LAAKDAL)

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 september 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op 27 oktober 2025 via videoconferentie gehoord in het gesloten centrum van Merksplas door een protection officer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 oktober 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Ghanese nationaliteit en behoort u tot de Ashanti bevolkingsgroep. U bent afkomstig uit Mampong, nabij Kumasi, gelegen in de Ashanti regio. In november 2012 ging u samen met uw halfbroer, [K.S.], naar jullie grond om deze in brand te steken als voorbereiding op verdere bewerking. Het vuur verspreidde zich echter naar een naburig stuk land. Jullie werden beiden opgemerkt, gepakt en geslagen door twee arbeiders en de zoon van de eigenaar van het stuk land dat accidenteel mee was vernield. Na aan uw lot te zijn achtergelaten belde u uw vriend [K.E.]. Hij nam u mee naar zijn moeder in Mampong waar u gedurende vier dagen werd verzorgd. Vervolgens reisde u naar Accra waar u gedurende vijf maanden bij uw vriend, die tevens priester was kon wonen. Uw toenmalige echtgenote, die zich in 2017 van u scheidde, kwam u er opzoeken om voor u te zorgen. U vernam van haar dat uw halfbroer twee maanden na het incident was overleden. Omdat de eigenaar van de vernielde grond, [K.A.], duidelijk maakte dat u zijn verlies moest terugbetalen en hij u nooit zou vergeven indien u niet aan zijn eis voldeed en u zelfs dreigde om te brengen, besloot u Ghana te verlaten. Uw vader die bij de chief van het dorp was geroepen om de zaak op te lossen kon na verkoop van eigendommen maar een deel van de gevraagde som betalen. Hij overleed op 9 maart 2014 toen u onderweg was in Mali. U vreest bij een terugkeer naar Ghana dat u alsnog de openstaande schuld moet betalen terwijl u niet over zoveel geld beschikt. Op 30 april 2013 reisde u vanuit Ghana naar Togo. Vanuit Togo zette u uw reis verder via Burkina Faso, Mali, Niger, Libië, Algerije en Marokko naar Spanje. Vanuit Spanje reisde u naar Duitsland waar op 20 juni 2017 uw vingerafdrukken werden genomen en er een asielpprocedure voor u werd opgestart. U kreeg een weigeringsbeslissing en reisde naar uw halfzus Elisabeth in Nederland. Nadat u uw huidige vriendin [M.B.] leerde kennen, kwam u samen met haar op 1 januari 2023 naar België waar u bij haar introk. U ondernam meerdere pogingen om uw verblijf in België via haar te regelen, wat echter niet lukte. Op 3 mei 2025 werd u na een identiteitscontrole door de Federale Politie opgesloten in het gesloten centrum, CIM, in Merksplas daar u niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte. Op 26 juni 2025 werd er voor u een repatriëring naar Ghana voorzien, die echter niet doorging. U bleef in het gesloten centrum in Merksplas van waar op 24 september 2025 een volgende repatriëring naar Ghana werd gepland. Op 22 september 2025 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. U vreest in een geval van een terugkeer naar Ghana te worden omgebracht door of in opdracht van [K.A.] omdat u zijn eigendom had vernield en de schade niet volledig werd terugbetaald. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van het identiteitsblad van uw Ghanees paspoort, uitgegeven door de Ghanese ambassade in Brussel (d.d. 04/10/2023, geldig tot 03/10/2033); een afbeelding van een steunbrief van chief van uw dorp over het incident van november 2012; een afbeelding van een steunbrief van het Bobin Royal Palace met namen van de raad van ouderlingen van het dorp en de chief van het dorp aangaande het incident van november 2012; een attest van dokter [P.B.] waarin hij stelt u en uw vriendin [M.B.] kent als zijn patiënten (d.d. 20/03/2024); een afbeelding van uw scheidingscertificaat (d.d. 11/07/2017) en een briefje van de eigenaar van de woonst die u samen met uw vriendin [M.B.] betreft (07/03/2024).

B. Motivering

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren. U verklaarde uitdrukkelijk zowel mentaal als fysiek in staat te zijn om uw persoonlijk onderhoud te laten doorgaan (notities Commissariaat-generaal d.d. 27/10/2025 –verder “notities CGVS”, p.3).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

U verklaart niet naar Ghana terug te kunnen keren omdat u vreest te worden omgebracht door/of in opdracht van de eigenaar van een stuk grond dat accidenteel is verbrand in november 2012 nadat u uw eigen stuk grond in brand had gestoken als voorbereiding voor verdere bewerking (notities CGVS, p.16,17).

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u geen enkel objectief bewijs neerlegt van de door u beweerde feiten. Zo heeft u geen officieel attest van het overlijden van uw halfbroer, [K.S.], waarvan u beweert dat deze ten gevolge van de slagen die hij samen met u kreeg overleed (notities CGVS, p.17,18). Evenmin legt u enig officieel stuk neer waaruit blijkt dat uw vader zijn eigendommen verkocht, noch de prijs die hij ervoor kreeg (notities CGVS, p.21). De door u neergelegde afbeeldingen van brieven die u aan [A.A.], uw broer in Ghana, vroeg op te laten maken om uw asielrelaas te ondersteunen, zijn louter kopiën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagetrokken. Het valt bovendien op dat beide brieven niet zijn gedateerd en een duidelijk gesolliciteerde inhoud bevatten. Gevraagd of de eigenaar die zijn land vernield zag in de brand een officiële klacht tegen u had ingediend, stelde u dat dit niet het geval was. Gelet het enorme bedrag dat u hem schuldig zou zijn (notities CGVS, p. 21,25) is het verbazingwekkend dat hij, behalve via de plaatselijke chieft de gevraagd som geld te noemen, niet verder op zijn strepen zou hebben gestaan om op een officiële manier zijn schadevergoeding te regelen. Evenmin blijkt uw familie ooit de autoriteiten te hebben ingeschakeld om de daders van de aanval op u en u halfbroer aan te geven (notities CGVS, p. 20,26). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat deze eerst alle bestaande middelen van bescherming in zijn/haar eigen land uitput alvorens het land te verlaten en elders om internationale bescherming te vragen. Uw uitleg dat de politie uw versie van de feiten niet zou geloven omdat u niet rijk bent is verder een boude bewering. Gevraagd waarom u/uw familie dan met een schrijven van de chieft van het dorp –die duidelijk niet onwelwillend was om voor u dertien jaar na de feiten attesten te leveren met een uiteenzetting van uw en uw halfbroers mishandeling- niet bij de autoriteiten de daders van de agressie kon(den) aangeven, stelde u enkel vaag: “De chieft zat op de zaak voor mijn broer overleed” (notities CGVS, p.26). Dat u dertien jaar na uw beweerde feiten geen enkel officieel stuk kan neerleggen aangaande het door u beweerde incident is verbazingwekkend, daar u wel degelijk in contact staat met mensen in Ghana en u wel in staat bent geweest om andere documenten te verzamelen in het kader van uw pogingen om uw samenwoning in België met Monica Baah te regelen (zie stukken in het administratieve dossier). Opmerkelijk is overigens dat uw andere familieleden (siblings) in Ghana blijkbaar nooit officieel zijn gevraagd om de gevraagde som schadevergoeding mee te betalen, wat men toch ergens zou kunnen verwachten (notities CGVS, p.21,22), noch dat u ooit stappen ondernomen heeft om de schade te betalen (notities CGVS, p.22). Uw uitleg dat u in de twaalf jaar dat u weg bent uit Ghana nooit heeft gewerkt en u daarom geen geld heeft om de afbetaling te regelen, staat haaks op de vaststelling dat u wel zelfstandig genoeg blijkt om meermaals door Europa te reizen en uw ambassade te bezoeken om een reispaspoort te regelen, zowel in België als in Nederland (notities CGVS, p.12 en zie documenten in het administratieve dossier). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u op 1 januari 2013 in België bent toegekomen en kan worden vastgesteld dat u pas op 22 september 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende, met andere woorden ruim twaalf jaar na uw aankomst in België. Zelfs wanneer uw repatriëring op 26 juni 2025 niet doorging/mislukte diende u voorsnog geen verzoek in om internationale bescherming. Pas toen de repatriëring op 24 september 2025 nakende was besliste u om internationale bescherming te vragen (zie documenten opgesteld bij de Dienst vreemdelingenzaken beschikbaar in het administratieve dossier). Uw laattijdig verzoek om internationale bescherming noopt er dan ook bijkomen toe de ernst van uw ingeroepen vrees sterk te relativiseren.

Wat er ook van zij, al zouden de door u aangehaalde feiten nog aannemelijk zijn –quod non-, zijn de door u aangehaalde problemen met [K.A.], eigenaar van het vernielde stuk grond, feiten van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard die verder geen enkel verband houden met de criteria van de Geneefse Conventie, noch met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. U stelt immers niet naar Ghana terug te willen omdat u een schadevergoeding dient te betalen, wat een probleem van socio-economische aard is (notities CGVS, p.22). Daar u stelde dat uw probleem met [K.A.] opgelost zou zijn als u de schadevergoeding betaalt (notities CGVS, p.22), werd u gevraagd of het voor u niet mogelijk zou zijn om u in de hoofdstad Accra te vestigen –een plaats waar u vijf maanden voor uw vertrek uit Ghana woonde- en daar werk te zoeken. U antwoordde enkel dat u in uw land aan landbouw deed en verder nooit ander werk heeft gezocht. Uw uitleg is dan ook een eerder persoonlijke beslissing waarbij het CGVS niet kan inzien waarom het voor u niet mogelijk zou zijn om werk te zoeken buiten de landbouw. Uw bewering dat er in Ghana/Accra geen werk zou zijn is verder een blote bewering. U verklaarde immers uitdrukkelijk er nooit werk te hebben gezocht (notities CGVS, p.7,8,23,24). Verder stelde u nooit problemen te hebben gekend met uw autoriteiten, noch met medeburgers (notities CGVS, p.16).

Tot slot kan worden bemerkt dat uw uitleg in Ghana geen medicatie te zullen vinden voor uw gezondheidsproblemen –u zou aan astma en hoge bloeddruk lijden- daar deze voor u te duur is (notities CGVS, p.22), een probleem van louter socio-economische aard is, louter gebaseerd is op een vermoeden. Uit uw verklaringen op 14 maart 2023 ten overstaan de stad Antwerpen, Districts- en loketwerking, Dienst Schijn- en Afgedwongen Relaties, blijkt immers dat u kennissen die naar Ghana reizen vraagt om u vanuit Ghana medicatie mee te brengen (zie document administratieve dossier d.d. 14/03/2023 Stad Antwerpen Districts- en loketwerking, Dienst Schijn- en Afgedwongen Relaties), wat inhoudt dat in Ghana wel degelijk medicatie voor uw aandoeningen beschikbaar is en zelfs uw voorkeur geniet. Zoals reeds opgemerkt bent u zelfstandig/ondernemend genoeg om uw zaken te regelen. Aangaande de door u aangehaalde

gezondheidsproblemen dient u dan ook volledigheidshalve te worden opgemerkt dat deze niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische elementen u een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van het identiteitsblad van uw Ghanees paspoort bevat louter uw identiteitsgegevens die door mij niet in twijfel worden getrokken. Evenmin staat uw burgerlijke staat –weergegeven in het scheidingscertificaat- ter discussie. Wat betreft het schrijven van dokter [P.B.] waarin hij stelt u en uw vriendin [M.B.] kent als zijn patiënten en een briefje van de eigenaar van de woonst die u samen met uw vriendin [M.B.] betreft – u gaf aan niet naar Ghana terug te willen omdat u een relatie heeft met [M.B.] (notities CGVS, p.23)-, dient te worden opgemerkt dat deze feiten kaderen in uw privésfeer en vallen buiten de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM alsook van het non-refoulementbeginsel. Hij verwijst hierbij naar de door hem aangehaalde problemen en de onmogelijkheid om bescherming te verkrijgen van de Ghanese autoriteiten gezien de agressor meer vermogen, macht en invloed heeft dan verzoeker en zijn familie in Ghana.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 48/3 van de (hierna: de Vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker houdt vol dat de verklaringen en bewijsstukken die hij heeft overgemaakt, wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vervolgingsvrees. Hij geeft hierbij te kennen dat hij met veel moeite bepaalde stukken via e-mail heeft kunnen bekomen: *“Hij heeft een bewijs van het verkoop van de eigendommen van zijn vader in 2013 kunnen bekomen. (stuk 3) Jammer was dit niet voldoende om de schade aan de ‘farm’ van dhr. [A.] te kunnen vergoeden. Daardoor heeft verzoeker nog een schuld aan dhr. [A.], reden waarom hij vreest voor zijn veiligheid in geval van terugkeer naar Ghana. Hij brengt een bewijs van het overleden van zijn moeder (stuk) en vader (stuk 6) bij. Aktes van overlijden voor zijn broer waren toen niet beschikbaar. Attesten van de ‘counsel’ over het beslechten van het geschil werden aan verzoeker overgemaakt. (stukken 7 en 8) Verzoeker brengt foto’s bij van de littekens op zijn leven door het aanval in 2012 veroorzaakt. (stuk 5)”*

Verder gaat hij in op de bevindingen in de bestreden beslissing dat zijn buur geen officiële klacht tegen verzoeker heeft ingediend, zijn familie geen beroep heeft gedaan op de autoriteiten om de daders aan te geven, verzoeker nooit stappen heeft ondernomen om de schade te betalen, hij laattijdig een beschermingsverzoek heeft ingediend, en zijn problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- “3. Attest verkoop eigendommen*
- 4. Bewijs overladen moeder van verzoeker*
- 5. Foto’s littekens verzoeker*
- 6. Bewijs overleden vader van verzoeker*
- 7. Verslag counsel*
- 8. Attest lid van counsel”*

3. Nota met opmerkingen

Op 17 november 2025 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij in dit beroep een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet waarbij zij volhardt in de motieven van de bestreden beslissing en haar bevindingen uiteenzet over de aan het verzoekschrift gevoegde stavingstukken.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij in geval van terugkeer naar Ghana zal worden omgebracht door of in opdracht van K.Z. omdat verzoeker in november 2012 accidenteel een stuk grond van K.Z. zou hebben vernield, nadat hij zij eigen stuk grond in brand zou hebben gestoken als voorbereiding voor verdere bewerking, en de schade niet volledig werd terugbetaald. Hij en zijn halfbroer zou zijn geslagen; zijn halfbroer zou twee maanden later zijn overleden als gevolg van deze slagen.

5.2. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maakt. De verwerende partij stelt terdege vast dat verzoeker (i) de vervolging door de eigenaar van het accidenteel afgebrande stuk grond niet aannemelijk maakte; (ii) een zeer laattijdig verzoek om internationale bescherming indiende; (iii) de aangehaalde feiten, in zoverre aannemelijk -quod non-, van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn; (iv) de aangehaalde gezondheidsproblemen buiten het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 vallen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de verklaringen van verzoeker en de door hem bijgebrachte documenten, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift verschillende foto's en kopieën van stukken neer om zijn relaas te ondersteunen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker met deze bewijselementen er nog steeds niet in slaagt om de beweerde feiten aannemelijk te maken.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader een stuk land met gebouw verkocht, voor 100 000, maar dat dit nog niet genoeg was om de eigenaar van het verbrandde stuk grond te betalen (NPO, p. 21). In het attest van de verkoop van eigendommen (stuk 3 bij het verzoekschrift) wordt aangegeven dat verzoekers vader de eigendom van een stuk land met een huis erop doorgeeft aan een andere persoon, met name K.B. In het attest wordt verder aangegeven dat deze eigendomsoverdracht plaatsvond in het kader van een schuldvereffening. Uit het neergelegde attest blijkt echter nergens dat er geld betaald werd voor dit stuk land, wel dat de eigendomsoverdracht plaatsvond in het kader van een schuldvereffening. De verklaringen van verzoeker komen dus niet overeen met de informatie die wordt weergegeven op het attest. Evenmin kan worden aangenomen dat zijn vader in het kader van de openstaande schuld een stuk land ter waarde van 100 000 heeft overgedragen aan de persoon waarmee verzoeker een conflict zou hebben gehad, zijnde K.A (NPO, p. 16). De naam van de persoon die wordt vermeld in het attest, met name K.B., komt hier immers niet mee overeen. Ook wordt nergens de prijs vermeld die zou overeenstemmen met de waarde ervan.

De brieven van de 'council' (stukken 7 en 8 bij het verzoekschrift) heeft verzoeker reeds eerder neergelegd op het CGVS. De commissaris-generaal heeft deze stukken meegenomen in zijn beoordeling en motiveerde hierover terdege: *“De door u neergelegde afbeeldingen van brieven die u aan A.A., uw broer in Ghana, vroeg op te laten maken om uw asielrelaas te ondersteunen, zijn louter kopiën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagetrokken. Het valt bovendien op dat beide brieven niet zijn gedateerd en een duidelijk gesolliciteerde inhoud bevatten.”*

Door louter nogmaals diezelfde afbeeldingen bij te brengen, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken.

Wat betreft de bijgebrachte foto's van de littekens van verzoeker (stuk 5 bij het verzoekschrift), kan geenszins blijken in welke omstandigheden of wanneer deze letsels werden opgelopen. De oorzaak van de afgebeelde verwondingen, kan hieruit niet blijken. Deze foto's vormen dan ook geen objectieve bewijselementen die aantonen dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoeker beweert en volstaan op zich niet om verzoekers persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

Verzoeker legt ook stukken neer om het overlijden van zijn ouders te staven (stukken 4 en 6 bij het verzoekschrift). Zoals de verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht stelt, is er heden echter geen reden om te twifelen aan het overlijden van verzoekers ouders. Het gegeven dat verzoekers ouders overleden zijn, houdt verder geen verband met de door verzoeker aangehaalde problemen en doet dan ook niks af aan de vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

De documenten neergelegd bij het verzoekschrift zijn, ook wanneer ze cumulatief worden gezien, dan ook niet van dien aard om de pertinente vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te weerleggen, in een ander daglicht te stellen, laat staan te wijzigen.

Verzoeker laat voorts nog steeds na om een officieel attest neer te leggen die het overlijden van zijn halfbroer, ten gevolge van de slagen die hij samen met hem kreeg, staft. De loutere bewering in het verzoekschrift dat *“aktes van overlijden voor zijn broer waren toen niet beschikbaar”* is weinig ernstig en overtuigt niet. Hij toont niet aan dat er in Ghana in 2012 nog geen functionerend systeem van overlijdensregistratie bestond. Evenmin toont hij aan dat hij enige poging heeft ondernomen om een officieel attest of een gelijkwaardig document te bekomen. Nu het gestelde overlijden een essentieel element van het relaas vormt, mocht van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij dit op afdoende wijze documenteert.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

5.4. Naast het gebrek aan overtuigende bewijselementen die het beschermingsverzoek kunnen staven of onderbouwen, legt verzoeker in casu tevens onaannemelijke verklaringen af over de voorgehouden feiten.

De commissaris-generaal bemerkt vooreerst terdege: *“Gevraagd of de eigenaar die zijn land vernield zag in de brand een officiële klacht tegen u had ingediend, stelde u dat dit niet het geval was. Gelet het enorme bedrag dat u hem schuldig zou zijn (notities CGVS, p. 21,25) is het verbazingwekkend dat hij, behalve via de plaatselijke chieft de gevraagd som geld te noemen, niet verder op zijn strepen zou hebben gestaan om op een officiële manier zijn schadevergoeding te regelen.”*

Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift terecht opmerkt dat geschillen in rurale gebieden van Ghana vaak volgens het gewoonterecht door chiefs of elders worden behandeld, volstaat dit evenwel niet om het door hem geschetste verloop te verklaren. Gelet op de omvangrijke schade die hij volgens eigen zeggen heeft veroorzaakt, is het niet geloofwaardig dat de eigenaar zich zou beperken tot één informele tussenkomst zonder verdere stappen te zetten, hetzij binnen het gewoonterrechtelijk systeem, hetzij via formele instanties. De door verzoeker geciteerde informatie duidt aan dat Ghana een wettelijk pluralistisch rechtssysteem kent waarin gewoonterecht naast een formeel rechtssysteem staat. Het gewoonterecht sluit dus formele stappen niet uit. Gezien de ernst van de voorgehouden feiten en het een zwaar financieel conflict zou betreffen, is het in deze door verzoeker geschetste context dan ook niet geloofwaardig dat de eigenaar zich zou beperken tot een eenmalige informele tussenkomst via de plaatselijke chieft en verder geen enkel initiatief zou hebben genomen om zijn schade te verhalen met bijkomende druk- of verhaalmechanismen, noch binnen het gewoonterrecht, noch bij de formele autoriteiten. Ook andere familieleden van verzoeker in Ghana werden naar eigen zeggen nooit officieel gevraagd om de som schadevergoeding mee te betalen (NPO, p. 21-22), wat redelijkerwijs toch kan verwacht worden. Dergelijke passiviteit is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgehouden feiten.

Evenmin blijkt dat zijn familie ooit de autoriteiten heeft ingeschakeld om de daders van de aanval op verzoeker en zijn halfbroer aan te geven (NPO, p. 20, 26). Zoals in de bestreden beslissing terdege bemerkt, kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat deze eerst alle bestaande middelen van bescherming in zijn/haar eigen land uitput alvorens het land te verlaten en elders om internationale bescherming te vragen. In zijn verzoekschrift herhaalt hij dat de politie hem niet zou geloven noch stappen zou willen zetten omdat hij niet rijk is, echter blijft verzoeker bij een gratuite bewering. De algemene verwijzing in het verzoekschrift naar corruptie en ongelijkheid in Ghana toont niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Ghanese overheid voor bescherming. De Raad herinnert eraan dat het gewoonterecht formele stappen niet uitsluit. Gezien de ernst van de voorgehouden feiten met zelfs de dood van zijn halfbroer tot gevolg, mocht redelijkerwijs verwacht worden dat niet enkel de plaatselijke chief hiervan op de hoogte werd gesteld maar ook bijkomend formeel klacht zou zijn neergelegd bij de Ghanese autoriteiten.

Verzoeker heeft verder nooit stappen ondernomen om de schade te betalen (NPO, p. 22). De bestreden beslissing duidt terdege aan: *“Uw uitleg dat u in de twaalf jaar dat u weg bent uit Ghana nooit heeft gewerkt en u daarom geen geld heeft om de afbetaling te regelen, staat haaks op de vaststelling daar u wel zelfstandig genoeg blijkt om meermaals door Europa te reizen en uw ambassade te bezoeken om een reispaspoort te regelen, zowel in België als in Nederland (notities CGVS, p.12 en zie documenten in het administratieve dossier).”* Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken.

5.5. De ongeloofwaardigheid van zijn relaas wordt versterkt door het gegeven dat verzoeker pas op 22 september 2025 een beschermingsverzoek indiende terwijl hij reeds op 1 januari 2013 in België aankwam. De argumentatie dat hij de uitkomst van de andere door hem ingestelde procedures om zijn verblijf in België te bestendigen, wilde afwachten, kan niet als verschoning worden aanvaard om geen beschermingsverzoek in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoekers noopten hun land van herkomst te verlaten. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de internationale bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Het niet eerder indienen van een verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekers geschetste vrees. Dit geldt te meer nu verzoeker ruim twaalf jaar na zijn aankomst in België een beschermingsverzoek indiende en dit pas na een bij een tweede repatriëringspoging.

5.6. Los van de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten, duidt de bestreden beslissing nog aan dat deze van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

De bewering dat verzoeker nog een schadevergoeding zou moeten betalen, betreft een probleem van louter socio-economische aard. Verzoeker betwist niet dat zijn problemen van gemeenrechtelijke aard zijn maar stelt dat hij niet kan rekenen op de bescherming van de Ghanese overheden en dat er daardoor een gegronde vrees voor vervolging daar hij vreest gevonden te worden door de mensen die K.A. kennen. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat zijn relaas verband houdt met een van de vervolgingsgronden, en gaat er verder aan voorbij dat hij, in zoverre geloof aan zijn relaas kan worden gehecht, quod non, hij niet aantoonde dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Ghanese overheid voor bescherming.

Verder wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

“Wat er ook van zij, al zouden de door u aangehaalde feiten nog aannemelijk zijn –quod non-, zijn de door u aangehaalde problemen met [K.A.], eigenaar van het vernielde stuk grond, feiten van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard die verder geen enkel verband houden met de criteria van de Geneefse Conventie, noch met de bepalingen van de subsidiaire bescherming. U stelt immers niet naar Ghana terug te willen omdat u een schadevergoeding dient te betalen, wat een probleem van socio-economische aard is (notities CGVS, p.22). Daar u stelde dat uw probleem met [K.A.] opgelost zou zijn als u de schadevergoeding betaalt (notities CGVS, p.22), werd u gevraagd of het voor u niet mogelijk zou zijn om u in de hoofdstad Accra te vestigen –een plaats waar u vijf maanden voor uw vertrek uit Ghana woonde- en daar werk te zoeken. U antwoordde enkel dat u in uw land aan landbouw deed en verder nooit ander werk heeft gezocht. Uw uitleg is dan ook een eerder persoonlijke beslissing waarbij het CGVS niet kan

inzien waarom het voor u niet mogelijk zou zijn om werk te zoeken buiten de landbouw. Uw bewering dat er in Ghana/Accra geen werk zou zijn is verder een blote bewering. U verklaarde immers uitdrukkelijk er nooit werk te hebben gezocht (notities CGVS, p.7,8,23,24). Verder stelde u nooit problemen te hebben gekend met uw autoriteiten, noch met medeburgers (notities CGVS, p.16)."

Door louter te stellen dat hij steeds in de agricultuur heeft gewerkt, geen andere beroepsbezigheid kent, medische problemen heeft waardoor hij veel beroepen zijn uitgesloten en verhuis naar Accra met financiële ondersteuning, is uitgesloten, toont verzoeker nog steeds waarom het niet mogelijk zou zijn om voor hem, desnoods aangepast, werk te zoeken buiten de landbouw. In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij in de mogelijkheid zal zijn om er een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in Ghana. Hij wijst op zijn medische problemen en stelt hartproblemen te hebben, hypertensie en astma zodat veel beroepen zijn uitgesloten. Verzoeker brengt echter geen enkel medisch attest bij die zijn beweringen staven en die aantonen dat hij geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt is. Het vinden van (gepaste) werkgelegenheden zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Ghana mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven er verder op te bouwen. Zulks bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als daad van vervolging of als ernstige schade te worden aangemerkt. Tevens kan niet blijken dat hier sprake is van een intentionele benadeling door een actor van vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

5.7. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde gezondheidsproblemen waarvoor hij een medische regularisatieaanvraag heeft aangevraagd, maar ongegrond werd verklaard en het beroep bij de Raad momenteel hangende is, verwijst de Raad in dit verband vooreerst naar de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.

Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Ghanese overheden of hulpverleners hem opzettelijk de eventueel benodigde medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij als Ghanees staatsburger geen medische behandeling zou kunnen krijgen en hij geen toegang zou hebben tot medicamenteuze ondersteuning. Te meer in de bestreden beslissing het volgende wordt geduïd: *"Uit uw verklaringen op 14 maart 2023 ten overstaan de stad Antwerpen, Districts- en loketwerking, Dienst Schijn- en Afgedwongen Relaties, blijkt immers dat u kennissen die naar Ghana reizen vraagt om u vanuit Ghana medicatie mee te brengen (zie document administratieve dossier d.d. 14/03/2023 Stad Antwerpen Districts-*

en loketwerking, Dienst Schijn- en Afgedwongen Relaties), wat inhoudt dat in Ghana wel degelijk medicatie voor uw aandoeningen beschikbaar is en zelfs uw voorkeur geniet. Zoals reeds opgemerkt bent u zelfstandig/ondernemend genoeg om uw zaken te regelen.” Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Ghana een reëel risico bestaat dat hem opzettelijk medische zorgen zou worden ontzegd.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht besloten: *“Aangaande de door u aangehaalde gezondheidsproblemen dient u dan ook volledigheidshalve te worden opgemerkt dat deze niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische elementen u een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.”*

5.8. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De kopie van het identiteitsblad van uw Ghanees paspoort bevat louter uw identiteitsgegevens die door mij niet in twijfel worden getrokken. Evenmin staat uw burgerlijke staat –weergegeven in het scheidingscertificaat- ter discussie. Wat betreft het schrijven van dokter [P.B.] waarin hij stelt u en uw vriendin [M.B.] kent als zijn patiënten en een briefje van de eigenaar van de woonst die u samen met uw vriendin [M.B.] betreft – u gaf aan niet naar Ghana terug te willen omdat u een relatie heeft met [M.B.] (notities CGVS, p.23)-, dient te worden opgemerkt dat deze feiten kaderen in uw privésfeer en vallen buiten de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal.”*

5.9. Derhalve wordt in het verzoekschrift geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en gezien in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Ghana niet aannemelijk maakt. De motieven van de bestreden beslissing inzake verzoekers asielrelaas blijven daarom gehandhaafd en worden door de Raad integraal overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Ghana zouden worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad stelt vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Ghana actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

7. Wat betreft de aangevoerde schending van 3 EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in

de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt waar verzoeker een schending aanvoert van het beginsel van non-refoulement. Los daarvan wijst de Raad erop dat voormeld beginsel een verbod tot uitzetting inhoudt dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De Raad stelt in casu vast dat verzoeker niet als vluchteling erkend is zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking RvS 24 september 2007, 1311).

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftientwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M. MAES TORRES LOREDO

